TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2005. gada 20. oktobrī *

Apvienotās lietas C-327/03 un C-328/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Bundesverwaltungsgericht* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 30. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 28. jūlijā, tiesvedībā

Vācijas Federatīvā Republika

pret

ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, ko pārstāv ***ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH*** (C-327/03),

Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG (C-328/03).

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],

sekretāre M. Fereira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 11. novembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Vācijas Federatīvās Republikas vārdā — Z. Prempers [*S. Prömper*] un K. Šīrlo [*K. Schierloh*], pārstāvji,

— *ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG*, ko pārstāv *ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH*, vārdā — R. Šics [*R. Schütz*], *Rechtsanwalt*,

— *Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG* vārdā — P. Hofmans [*M. Hoffmann*], *Rechtsanwalt*,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — K. Mandži [*K. Manji*], pārstāvis, kam palīdz S. Mūra [*S. Moore*], *barrister*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — C. Šmite [*C. Schmidt*] un M. Šoters [*M. Shotter*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 9. decembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvas 97/13/EK par kopējo vispārējo atļauju un individuālo licenču sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā (OV L 117, 15. lpp.) interpretāciju.

2 Šis lūgums iesniegts divās tiesvedībās starp Vācijas Federatīvo Republiku un *ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG*, ko pārstāv *ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH* (turpmāk tekstā — "*ISIS Multimedia*"), un *Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG* (turpmāk tekstā — "*Firma O2*") par *Regulierungsbehörde für*

Telekommunikation und Post (Telekomunikāciju un pasta regulējošā iestāde, turpmāk tekstā — "regulējošā iestāde") pieprasīto atlīdzību sakarā ar lūgumu piešķirt tālruņa numurus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 97/13 11. pants paredz:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka visas maksas, ko iekasē no uzņēmumiem sakarā ar atļaujas procedūrām, sedz vienīgi administratīvās izmaksas, kas saistās ar piemērojamo licenču izdošanu, vadību, kontroli un īstenošanu. Maksas, ko piemēro kādai individuālai licencei, apmēra ziņā ir samērīgas ar ieguldīto darbu, un tās publicē piemērotā un pietiekoši izvērstā veidā tā, lai šī informācija būtu viegli pieejama.

2. Neskarot 1. punkta noteikumus, gadījumos, kad ir jāizmanto ierobežoti resursi, dalībvalstis var atļaut savai valsts pārvaldes [regulējošajai] iestādei iekasēt atlīdzību, lai ņemtu vērā vajadzību nodrošināt minēto resursu optimālu izmantošanu. Minētā atlīdzība ir nediskriminējoša un, to nosakot, it īpaši ņem vērā vajadzību veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību."

Valsts tiesiskais regulējums

4 Attiecīgais valsts regulējums ietver 43. panta 3. punktu 1996. gada 25. jūlija Telekomunikāciju likumā (*Telekommunikationsgesetz*) (*BGBl. 1996 I*, 1120. lpp., turpmāk tekstā — "*TKG*") un 1999. gada 16. augusta Noteikumus par atlīdzību par telekomunikāciju numuriem (*Telekommunikations-Nummerngebührenverordnung*) (*BGBl. 1999 I*, 1887. lpp., turpmāk tekstā — "*TNGebV*").

5 *TKG* 43. pants paredz, ka regulējošās iestādes pilda numuru pārvaldes pienākumus un ka lēmums sakarā ar lūgumu par telefona numuru piešķiršanu var būt par pamatu atlīdzības saņemšanai. Atbilstoši 1970. gada 23. jūnija Likumam par administratīva rakstura izdevumiem (*Verwaltungskostengesetz*) (*BGBl. 1970 I*, 821. lpp.) atlīdzības pienākuma rašanās apstākļus un tās apmēru nosaka, pieņemot attiecīgus normatīvus noteikumus.

6 *TNGebV* 1. pants, lasot to saistībā ar šā noteikuma pielikuma B.1 punktu tā sākotnējā redakcijā, paredz, ka par 1000 desmit zīmju tālruņa numuru bloka piešķiršanu vietējā tīkla sektorā nosaka atlīdzību DEM 1000 (aptuveni EUR 500) apmērā. Lūguma piešķirt numuru atteikuma gadījumā maksa nosakāma vienas ceturtdaļas apmērā no summas, kas nosakāma par numuru piešķiršanu, proti, DEM 250 (aptuveni EUR 125).

Pamata prāva prejudiciālie jautājumi

7 *ISIS Multimedia* un *Firma O2*, kas ir telekomunikāciju uzņēmumi, regulējošajai iestādei iesniedza pieteikumu par tālruņa numuru piešķiršanu.

8 *ISIS Multimedia* no 43 pieteiktajiem saņēma 37 blokus ar 1000 desmit zīmju tālruņa numuriem. *Firma O2* no 2324 pieteiktajiem saņēma 2303 blokus ar 1000 desmit zīmju tālruņa numuriem. Šajā sakarā abiem uzņēmumiem tika noteikta atlīdzība attiecīgi DEM 38 500 un aptuveni 2,3 miljonu DEM apmērā.

9 Atlīdzības apmērs vairāk nekā piecpadsmit reizes pārsniedz administratīvās izmaksas, kas rodas, piešķirot tālruņa numurus, un vairāk nekā trīs reizes pārsniedz izmaksas, kas rodas, noraidot pieteikumu par numuru piešķiršanu. Turklāt atlīdzības apmērs par piešķirto numuru atbilst aptuveni 0,1 % no gada apgrozījuma, ko var īstenot, piešķirot numuru.

10 *Deutsche Telekom AG* (turpmāk tekstā — "*Deutsche Telekom*") — uzņēmuma, kas ir agrākā operatora, Vācijas monopoluzņēmuma telekomunikāciju nozarē, tiesību pārņēmējs — rīcībā ir 400 miljonu tālruņa numuru rezerve, ko tas ieguva bez maksas. Atbilstoši *Bundesverwaltungsgericht* [Vācijas Federālā administratīvā tiesa] uzskatam, valsts likumdevējs bija vēlējies pakļaut šo uzņēmumu *TNGebV* noteiktajai atlīdzībai, kas būtu kā samaksa par šīs rezerves piešķiršanu, taču tas nebija iespējams, jo *Deutsche Telekom* nav iesniegusi nevienu pieteikumu par numuru piešķiršanu un *TKG* 43. pants līdz ar to nav piemērojams.

11 *ISIS Multimedia* un *Firma O2* par šiem regulējošās iestādes lēmumiem, ar ko tiem noteikta atlīdzība, cēla prasības. Šo uzņēmumu prasības pirmajā instancē tika noraidītas, bet apelācijas instancē apmierinātas. Regulējošā iestāde iesniedza "kasācijas" sūdzību *Bundesverwaltungsgericht.*

12 Šī tiesa norāda, ka *TKG* un *TNGebV* atbilst Vācijas Konstitūcijai. Tāpat tā uzskata, ka Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkts ļauj noteikt atlīdzību par tālruņa numuru

piešķiršanu, kuri ir ierobežots resurss. Tomēr tā šaubās, vai šim noteikumam atbilst tas, ka jo īpaši sakarā ar nepieciešamību veicināt konkurenci jaunajiem telekomunikāciju uzņēmumiem piemēro atlīdzību, kas atspoguļo piešķirto numuru ekonomisko vērtību, lai gan saskaņā ar valsts tiesībām šādas atlīdzības noteikšana *Deutsche Telekom* par tā rīcībā esošo numuru rezervi nav iespējama. *Bundesverwaltungsgericht* uzskata — ja ir jāņem vērā konkurences situācija tirgū, iespējams, šāda atlīdzība ir pretrunā minētajam 11. panta 2. punktam.

13 Šādos apstākļos *Bundesverwaltungsgericht* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus divus prejudiciālos jautājumus, kas ir identiski formulēti lietās C-327/03 un C-328/03:

"1) Vai Direktīva 97/13 [..] ir jāinterpretē tādējādi, ka par tālruņa numuru piešķiršanu, ko veic valsts regulējošās iestādes, var noteikt atlīdzību, ņemot vērā piešķirto numuru ekonomisko vērtību, lai gan telekomunikāciju uzņēmums, kas savu darbību veic tajā pašā tirgū, izmantojot savu dominējošo stāvokli, bez maksas ir pārņēmis lielu skaitu agrākā valsts monopoluzņēmuma rīcībā bijušo tālruņa numuru un, pamatojoties uz valsts tiesībām, tam ir izslēgta iespēja sakarā ar šo agrāko numuru rezervi noteikt atlīdzību *a posteriori*?

Apstiprinošas atbildes gadījumā uz pirmo jautājumu rodas otrs jautājums:

2) Vai šādā situācijā no jauna tirgū ienākošiem uzņēmumiem var noteikt vienreizēju atlīdzību par tālruņa numuru piešķiršanu, neņemot vērā attiecīgā gada apgrozījuma procentus (šajā gadījumā 0,1 %), ja šis numurs ir nodots gala klientam, neņemot vērā citas izmaksas, kas rodas sakarā ar ienākšanu tirgū, un

uz šo izmaksu pamata, neizvērtējot jauno operatoru iespējas, konkurēt ar dominējošo uzņēmumu?"

14 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 16. septembra rīkojumu lietas C-327/03 un C-328/03 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī galīgā sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

15 Ar pirmo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 11. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas iestājas pret valsts tiesisko regulējumu, tādu kā pamata lietā, kas paredz, ka jaunam operatoram telekomunikāciju tirgū ir jāmaksā atlīdzība par tālruņa numuru piešķiršanu atbilstoši to ekonomiskajai vērtībai, lai gan telekomunikāciju uzņēmums, kam šajā pašā tirgū ir dominējošais stāvoklis, bez maksas ir ieguvis liela apjoma numuru rezervi, kas bija agrākā monopoluzņēmuma rīcībā, kura pārņēmējs ir dominējošais uzņēmums, un ka attiecībā uz šo rezervi valsts tiesības izslēdz šādas atlīdzības noteikšanu *a posteriori*.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

16 *ISIS Multimédia, Firma O2* un Eiropas Kopienu Komisija uzsver, ka jaunajiem operatoriem uzliktais pienākums maksāt *TNGebV* paredzēto atlīdzību kā atlīdzību

par tālruņa numuru piešķiršanu, kuri nepieciešami, lai piedāvātu balss telefonijas pakalpojumus klientiem vietējā tīkla sektorā, lai gan *Deutsche Telekom* rīcībā ir bezmaksas numuru liela apjoma rezerve, ir diskriminējošs un veido šķērsli konkurences attīstībai. Tāds regulējums kā šis, uz kuru pamatojas minētā atlīdzība, tātad ir pretrunā Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkta otrajā teikumā minētajiem nosacījumiem.

17 Turpretī Vācijas valdība vispirms norāda, ka šāds tiesību regulējums nav diskriminējošs, jo tāpat kā tās konkurentiem *Deutsche Telekom* ir jāmaksā atlīdzība par jaunu tālruņa numuru piešķiršanu.

18 Turklāt attiecībā uz numuru rezervi, ko *Deutsche Telekom* ieguva no uzņēmuma, kura tiesību pārņēmēja tā ir, minētā valdība uzsver — laikā, kad šī rezerve tika izveidota, nekāda atlīdzība nebija paredzēta ne valsts, ne Kopienu tiesībās. Tātad attiecībā uz minēto rezervi nav pamata noteikt šādas atlīdzības maksājumu *a posteriori*, kas atbilstoši valsts tiesībām jebkurā gadījumā nebūtu iespējams.

19 Visbeidzot Vācijas valdība piebilst — to, ka *Deutsche Telekom* nav maksājusi atlīdzību par tās rīcībā esošo tālruņa numuru rezervi, var attaisnot lielās izmaksas, kas šim uzņēmumam jāsedz sakarā ar universālā pakalpojuma sniegšanu, kā arī sakarā ar liela ierēdņu skaita pārņemšanu un no tā izrietošo pienākumu nodrošināt šiem ierēdņiem pensiju izmaksu.

20 Savukārt Apvienotās Karalistes valdība uzsver, ka pienākums maksāt atlīdzību, ņemot vērā piešķirto tālruņa numuru ekonomisko vērtību, ļauj pārvaldīt attiecīgos ierobežotos resursus atbilstoši Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktam.

Tiesas atbilde

21 Saskaņā ar Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktu atlīdzībai ir jāizpilda trīs nosacījumi. Pirmkārt, tai ir jāļauj nodrošināt ierobežoto resursu optimālu izmantošanu. Otrkārt, tai ir jābūt nediskriminējošai. Visbeidzot, tai ir jāņem vērā vajadzība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību.

22 Attiecībā uz pirmo nosacījumu par ierobežoto resursu optimālu pārvaldi Vācijas un Apvienotās Karalistes valdība uzsver, ka izmantojamie tālruņa numuri ir ierobežotā daudzumā un ka pirmais nosacījums tātad ir izpildīts.

23 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkts ļauj piemērot atlīdzību nolūkā optimāli pārvaldīt "ierobežotus resursus", bet ka šis jēdziens šajā pantā nav definēts.

24 Līdz ar to ir jāatsaucas uz noteikumiem, kas izklāstīti pirms šī panta, jo īpaši uz šīs pašas direktīvas 10. panta 1. punktu. Saskaņā ar šo noteikumu dalībvalstis var

ierobežot individuālu licenču skaitu kādai telekomunikāciju pakalpojumu kategorijai, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu pietiekami daudz numuru. No tā izriet — Kopienu likumdevējs ir arī atzinis, ka tālruņa numuri var pastāvēt ierobežotā daudzumā un tādēļ tie veido ierobežotu resursu.

25 Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkts tātad ir jāsaprot tādā nozīmē, ka nolūkā optimāli pārvaldīt tālruņa numuru piešķiršanu dalībvalstis var noteikt atlīdzību, ko maksā telekomunikāciju uzņēmumi.

26 Tātad pirmais šajā noteikumā izvirzītais nosacījums ir izpildīts, ciktāl pienākums maksāt atlīdzību, kāda ir paredzēta attiecīgajā tiesību regulējumā pamata lietā, attiecas uz tālruņa numuru piešķiršanu.

27 Turpretī pieteikuma piešķirt tālruņa numuru noraidīšanas gadījumā, kas pēc definīcijas neparedz numuru izmantošanu un līdz ar to arī pieejamo numuru skaita samazināšanos, Direktīvas 11. panta 2. punkta noteikumi nav piemērojami. Šādā gadījumā ir jāpiemēro šī panta 1. punktā minētā vispārējā norma, saskaņā ar kuru maksa, ko iekasē no uzņēmumiem sakarā ar atļaujas procedūrām, sedz vienīgi ar numuru pieteikumu apstrādi saistītās administratīvās izmaksas. Līdz ar to pienākums maksāt atlīdzību, kas vairāk nekā trīs reizes pārsniedz administratīvo izmaksu apmēru, nav saderīgs ar šo noteikumu.

28 Atliek pārbaudīt, vai pienākums maksāt atlīdzību par tālruņa numuru piešķiršanu, kāda paredzēta attiecīgajā tiesību regulējumā pamata lietā,

atbilst pārējiem diviem Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā minētajiem nosacījumiem.

29 Attiecībā uz nediskriminācijas nosacījumu ir jāatgādina — tas nosaka, ka līdzīgās situācijās nevajadzētu piemērot atšķirīgus noteikumus vismaz tad, ja diferenciācija nav objektīvi pamatota (skat. it īpaši 1999. gada 23. novembra spriedumu lietā C-149/96 Portugāle/Padome, *Recueil*, I-8395. lpp., 91. punkts).

30 Šajā sakarā ir jānorāda, ka *ISIS Multimedia* un *Firma O2* tāpat kā *Deutsche Telekom* ir telekomunikāciju uzņēmumi, kas darbojas vietējā tīkla sektorā. Lai piedāvātu savus pakalpojumus, to rīcībā obligāti ir jābūt tālruņa numuriem, lai piešķirtu tos saviem klientiem. Tātad, no pakalpojumu piedāvājuma skatpunkta raugoties, šie uzņēmumi atrodas līdzīgā situācijā. Tomēr ir skaidrs, ka *ISIS Multimedia*, *Firma O2*, kā arī visiem citiem jaunajiem operatoriem ir jāmaksā atlīdzība, kas noteikta *TNGebV* 1. pantā, lasot to šo noteikumu pielikuma B.1 punkta kontekstā, lai saņemtu tālruņa numurus un piekļūtu balss telefonijas pakalpojumu tirgum vietējā tīkla sektorā, turpretī *Deutsche Telekom* rīcībā ir numuru liela apjoma rezerve, kas tam ļauj darboties šajā tirgū un par kuras ieguvi tā nav maksājusi nekādu atlīdzību.

31 Tas liek konstatēt, ka attiecībā uz piekļuvi tirgum *Deutsche Telekom* un tās konkurentiem tiek piemēroti atšķirīgi noteikumi.

32 Šo secinājumu, kas attiecas uz operatoru piekļuvi tirgum, negroza apstāklis, ka *Deutsche Telekom* būtu jāsamaksā atlīdzība, lai iegūtu jaunus numurus.

33 Tāpat minēto secinājumu negroza arī fakts, ka *Deutsche Telekom* numuru rezervi, raugoties no piemērojamo Vācijas tiesību un Kopienu tiesiskā regulējuma viedokļa, brīdī, kad šī rezerve tai tika nodota, likumīgi ir saņēmusi no uzņēmuma, kura tiesību pārņēmēja tā ir.

34 Tomēr rodas jautājums, vai šo atšķirīgo noteikumu piemērošanu jaunajiem operatoriem salīdzinājumā ar tādu sabiedrību kā *Deutsche Telekom*, kas ir agrākā monopoluzņēmuma tiesību pārņēmēja, var attaisnot, vai arī tā, būdama pretrunā Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktam, veido diskrimināciju.

35 Vācijas valdība norāda — to, ka *Deutsche Telekom* par tās rīcībā esošo tālruņa numuru rezervi nav maksājusi atlīdzību, attaisno fakts, ka šim uzņēmumam ir jāsniedz universāls pakalpojums un ka tam arī ir jānodrošina pensiju izmaksa ierēdņiem, kurus tā ir pārņēmusi.

36 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Vācijas valdība nav iesniegusi skaitliskus datus, lai pamatotu savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru minētās rezerves bezmaksas piešķiršana veido kompensāciju par izmaksām, kas *Deutsche Telekom* jāsedz sakarā ar universālā pakalpojuma sniegšanas pienākumu vai sakarā ar to, ka tai ir jānodrošina pensiju izmaksa ierēdņiem, kurus tā ir pārņēmusi. Tomēr — kā Tiesa jau agrāk ir nospriedusi, — tā kā Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkts ietver izņēmumu no šī paša panta 1. punktā minētās vispārējās normas, tas ir jāinterpretē šauri (skat. 2003. gada 18. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-292/01 un C-293/01 *Albacom* un *Infostrada*, *Recueil*, I-9449. lpp., 33. un 34. punkts). Līdz ar to uz minēto 2. punktu balstītos pamatojumus, kas formulēti tikai vispārīgi, nevar ņemt vērā.

37 Ņemot vērā paskaidrojumu, kas ļautu attaisnot atšķirīgu noteikumu piemērošanu operatoriem, ir jāuzskata, ka pienākums maksāt atlīdzību par tālruņa numuru

piešķiršanu, kas ar tiesisko regulējumu pamata lietā ir noteikts jaunajiem operatoriem un kas ir obligāts nosacījums, lai tie iekļūtu balss telefonijas pakalpojumu vietējā tīkla sektora tirgū, lai gan uzņēmums, kurš ir agrākā monopoluzņēmuma tiesību pārņēmējs, var darboties šajā tirgū, jo tā rīcībā ir bezmaksas numuru liela rezerve, attiecībā pret šiem jaunajiem operatoriem veido diskrimināciju, kas ir pretrunā Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktam.

38 Pat tad, ja Vācijas valdībai izdotos pierādīt, ka *Deutsche Telekom* rīcībā esošajai tālruņa numuru rezervei, iespējams, nav diskriminējoša rakstura, ir jāpārbauda, vai atbilstoši minētajā 11. panta 2. punktā paredzētajam trešajam nosacījumam, pieprasot atlīdzības maksu par numuru piešķiršanu, ir ņemta vērā vajadzība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību.

39 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka neizkropļotas konkurences sistēmu var garantēt tikai tad, ja ir nodrošināta dažādu ekonomisko operatoru iespēju vienlīdzība (skat. 2003. gada 22. maija spriedumu lietā C-462/99 *Connect Austria*, *Recueil*, I-5197. lpp., 83. punkts).

40 Tiesai jau ir bijusi iespēja izvērtēt jautājumu par konkurences tiesībām, ko izvirza tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dominējošā stāvoklī esošam valsts uzņēmumam ir paredzēts bez maksas piešķirt noteiktus darbības atvieglojumus, proti, papildu frekvences ciparu mobilās telefonijas sektorā, lai gan jaunajam operatoram attiecībā uz šo pašu sektoru par licences iegūšanu ir jāmaksā atlīdzība. Šajā sakarā Tiesa ir nospriedusi, ka šāds tiesiskais regulējums, paplašinot vai nostiprinot šī uzņēmuma dominējošo stāvokli, var pārkāpt EKL 82. pantu. Tomēr tā precizēja, ka konkurences normas nav pretrunā šādam tiesiskajam regulējumam, ja dominējošā stāvoklī esošā valsts uzņēmuma iepriekš samaksātā atlīdzība par saņemtu licenci mobilās telefonijas nozarē, kā arī papildu frekvenču bezmaksas piešķiršana no

ekonomiskā viedokļa ir līdzvērtīga konkurentiem noteiktajai atlīdzībai (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Connect Austria*, 85.–90. punkts).

41 Līdz ar to pēc analoģijas ir jāveic salīdzinošs vērtējums attiecībā uz dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam un tā konkurentiem piemēroto atlīdzību par tālruņa numuru piešķiršanu.

42 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka dominējošā stāvoklī esošais uzņēmums, proti, *Deutsche Telekom*, nav maksājis nekādu atlīdzību par ļoti lielu skaitu tālruņa numuru un šim uzņēmumam ir jāmaksā atlīdzība tikai par jaunu numuru piešķiršanu, turpretī tā konkurentiem, jaunajiem operatoriem, ir jāmaksā atlīdzība, sākot ar pirmā numuru piešķiršanu.

43 Tomēr ir skaidrs, ka šī atlīdzība, kas aprēķināta, ņemot vērā piešķirto numuru ekonomisko vērtību, veido ievērojamas izmaksas telekomunikāciju uzņēmumiem. Jauno operatoru gadījumā šīs izmaksas ietekmē to budžetu jau no paša darbības uzsākšanas brīža vietējā tīkla sektorā.

44 No tā izriet, ka jaunie operatori, lai iegūtu tālruņu numurus, atrodas nevienlīdzīgā situācijā salīdzinājumā ar dominējošā stāvoklī esošo uzņēmumu un ka konkurence balss telefonijas pakalpojumu tirgū vietējā tīkla sektorā līdz ar to ir izkropļota.

45 Tā vietā, lai ievērojami atvieglotu jauno operatoru ienākšanu tirgū, kā to precizē Direktīvas 97/13 piektais apsvērums (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Albacom* un *Infostrada*, 35. punkts), tāds tiesiskais regulējums kā pamata lietā pretēji Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā minētajam trešajam nosacījumam konkurences jomā atvieglo un uztur atšķirību veidošanos starp dominējošā stāvoklī esošu uzņēmumu un jauno operatoru telekomunikāciju tirgū. Tas kavē jauno operatoru ienākšanu minētajā tirgū un līdz ar to veido šķērsli konkurences un jauno pakalpojumu attīstībai.

46 Līdz ar to uz pirmo jautājumu ir jāatbild: Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamata lietā, saskaņā ar kuru jaunam operatoram telekomunikāciju tirgū ir jāmaksā atlīdzība par tālruņa numuru piešķiršanu, ņemot vērā to ekonomisko vērtību, ja tajā pašā tirgū dominējošā stāvoklī esošais telekomunikāciju uzņēmums bez maksas ir pārņēmis ļoti lielu numuru rezervi, kas bija agrākā monopoluzņēmuma rīcībā, kura tiesību pārņēmējs tas ir, un valsts tiesības izslēdz šādas atlīdzības maksājumu par šo rezervi *a posteriori*.

Par otro prejudiciālo jautājumu

47 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi,

kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

11. panta 2. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvā 97/13/EK par kopējo vispārējo atļauju un individuālo licenču sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tas iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tas ir pamata lietā, saskaņā ar kuru jaunam operatoram telekomunikāciju tirgū ir jāmaksā atlīdzība par tālruņa numuru piešķiršanu, ņemot vērā to ekonomisko vērtību, ja tajā pašā tirgū dominējošā stāvoklī esošais telekomunikāciju uzņēmums bez maksas ir pārņēmis ļoti lielu numuru rezervi, kas bija agrākā monopoluzņēmuma rīcībā, kura tiesību pārņēmējs tas ir, un valsts tiesības izslēdz šādas atlīdzības maksājumu par šo rezervi *a posteriori*.

[Paraksti]